

dette Punkt kunde komme til at se lidt mildere paa Sagen.

Lovforslaget § 5 er den anden vigtige Paragraf, der ligesom § 1 byder noget nyt, idet den fastslaar, at det skal være et fast aarligt Beløb, der ydes som Aldersrente. Det sætter jeg overordentlig megen Pris paa. Jeg tror, at man her er gaaet den rigtige Vej og har gjort et stort Skridt fremad i Forhold til, hvad den nuværende Lov byder. Det vil have en overordentlig stor Betydning, at Aldersrenten er et fast aarligt Beløb; den enkelte kan da regne ud, hvor meget han vil kunne opnaa. Det kommer ikke til at hvile paa noget Skøn fra den ene eller den anden Side; der bliver her Tale om en virkelig Ret, man har opnaaet, til paa det Tidspunkt at faa saa og saa meget. Hvor meget? Ja, der kommer vi naturligvis igen til en meget stor Vanskelighed. Det kan jo ikke nægtes, at det er en kneben Aldersrente, man faar, og det er vel heller ikke Meningen, at man skal kunne leve godt af sin Aldersrente; hvad der tilsigtes, maa vel være, at man kan leve af den; saa maatte man vel sige, man var naaet til det rigtige. Der opstilles 6 forskellige Klasser, og det vilde forekomme mig særdeles heldigt, om man kunde finde en saadan Inddeling, at man alene efter Loven kunde udfinde det virkelig rigtige paa de forskellige Steder i Landet. Hvorvidt det er naaet allerede i Forslaget, tør jeg ikke sige, det vil for en stor Del først vise sig, naar Kommunerne skal til at vælge, om de vil høre til den ene eller den anden Klasse. Maaske viser det sig saa, at der ikke bliver 6 Klasser, og maaske vil det ogsaa i Tidens Løb kunne vise sig, at disse Klasser alligevel gør nogle Kommuner uheldigt stillede i Sammenligning med andre, og at man af den Grund kommer til at rette derpaa. Men der er efter min Anskuelse noget overordentlig rigtigt i at inddele den aarlige Aldersrente i forskellige Størrelser i Forhold til de forskellige Kaar, der findes i de forskellige Dele af Landet.

Et væsentligt Moment er jo dette: Hvorledes vil det gaa med Økonomien, med at skaffe de Penge, som Loven koster? Saa vidt jeg har kunnet forstaa, er det ikke et Spørgsmaal, som i vor Tid egentlig trykker Rigsdagen i særlig Grad, Pengene faar man selvfølgelig ved at udskrive Skatter. Den ærede radikale Ordfører (Rode) sagde i Gaar til sidst meget bestemt med Hensyn til Økonomien, at det kom kun an paa det Mod, man havde til at erklære: Der skal det tages, og dér

skal det gives. Det var, som om man havde en Række Skuffer, hvor man kunde tage fra den ene og lægge i den anden, og naar man syntes, der var for meget i en af dem, kunde man lægge det over i en anden, hvor der var for lidt. Jeg er bange for, at man allerede har taget saa meget af Skufferne, at det er meget vanskeligt at tage mere, og det har derfor den allerstørste Betydning, at Loven kan gennemføres, uden at Udgiften kommer til at tynde for stærkt paa Skatteyderne. De Skatter, vi allerede nu har, er meget tyngende, og de bliver neppe mindre tyngende efter Gennemførelsen af de Skattelovforslag, som for Tiden ligger i Udvalg, og skulde vi for Aldersrentens Skyld have Skatterne yderligere forøget, tror jeg, det i mange Henseender vilde være meget uheldigt.

Efter de Oplysninger, der ledsager Lovforslaget, skal vi maaske slet ikke bruge flere Penge end dem, der allerede anvendes til Alderdomsunderstøttelse, maaske endog færre. Hvis noget saadant kunde realiseres, vilde jeg synes, der var overmaade stor Anledning til at overveje, om man ikke har sat Taksterne for lavt, om man ikke nok kunde gaa noget højere, saaledes at man til Løsning af denne Opgave ofrede et Beløb, der i hvert Fald fuldt ud svarede til, hvad der i Øjeblikket ydes til Alderdomsunderstøttelse. Men hvis man vilde finde, at dette var for lidt at anvende i dette Øjemed, og at man maatte gaa endnu højere, vilde jeg meget ønske, at de dertil fornødne Penge kunde indvindes ved at spare nogle af de Summer, der for Tiden ydes til Arbejdsledsunderstøttelse. Det er jo meget beklageligt, at vi maa anvende saa store Beløb, som Tilfældet er, til at understøtte unge kraftige arbejdsløse Mennesker, og for Landet i det hele taget vilde det jo være langt mere tiltalende at anvende Pengene til at støtte gamle udslidte Mennesker. Jeg vil derfor betragte det som særdeles nyttigt, at man arbejder henimod, at Udgiften til Arbejdsledsunderstøttelse bliver noget mindre, naar der saa kan blive noget større Beløb til Aldersrentens Gennemførelse.

Der er i § 6 nævnt de Beløb, man kan have ved Siden af Aldersrenten. Der er der gjort en Bemærkning om, at for saa vidt den paagældende ejer fast Ejendom eller anden Formue, lægges der til hans samlede aarlige Indtægt 4 pCt. af Ejendommens Værdi eller Formuens Beløb. Dette forekommer mig at være en meget streng Bestemmelse. Jeg vil godt erkende, at det er